

RĂDĂCINILE ANTICE ALE SÂRBILOR

Dacă suntem de acord cu faptul că Europa de azi, în ciuda concepției globalistice-supranaționale și a încredințării eurocraților și a urmașilor lor: filozofii francezi postmoderniști și a gânditorilor despre interculturalitatea ce va să vină, are totuși însemnele dominante, de sorginte germano-romană ale trăsăturilor de ordin spritual-cultural, în care limba, religia sau apartenența teritorială nu sunt factori integrativi acest rol revenind unui factor suprabiologic, nevital, adică științei, atunci ne aflăm în fața a două posibilități:

- a. Sau întreaga istorie de până acum, care a fost întotdeauna o istorie a națiunilor, popoarelor, gintelor – se află la apusul ei;
- b. Sau aceasta este o caracteristică valoric neutră fiindcă știința și tehnologia nu au colorație și apartenență națională, ele fiind tendința generală, universală a viitorului om european.

Ipoteza falsă a lui Porfirogenet

Despre patria arhaică a Sârbilor s-a scris și s-a dezbătut mult și lucrurile nu sunt cu totul lămurite nici până în ziua de astăzi. Cea mai mare confuzie a produs-o, în acest caz, împăratul-scriitor Constantin Porfirogenet care afirmă în cartea sa „De administrando imperii”, că Sârbii au ajuns în patria lor actuală din ținuturile de dincolo de Carpați, din așa numită Serbie Albă sau Boica. Constantin nu și-a propus să scrie o lucrare istorică adevărată ci și-a destinat scrierea fiului și urmașului său, pentru ca acesta să cunoască popoarele din jur. De aceea este evidentă aici tendința politică specială prin care a născocit foarte mintos migrația Sârbilor, fapt care era în avantajul imperiului bizantin.

După Constantin s-a luat și istoria modernă, inventând tot felul de ipoteze despre când și cum au migrat Sârbii în peninsula balcanică. El spune că au dispărut Iliro-Tracii, care au trăit aici din totdeauna, și că Slovenii au fost nevoiți să-i împingă și să-i distrugă înainte de a se așeza în noile ținuturi. Astfel Slovenii au ocupat întreaga peninsula balcanică iar Iliro-Tracii și Celții care au mai existat, s-au retras în munți. Toate acestea sunt foarte frumos născocite dar nu sunt dovedite prin nimic.

Un slovac descoperă patria arhaică a Sârbilor

În timpul secolului XIX al Europei național-romantice apare o carte care, iată, abia după 170 de ani devine cunoscută, în limba sârbă, cititorilor noștri și care nu poate fi omisă când se scrie istoria Sârbilor. Filosoful istoric slovac, Pavel Josef Šafarik, a publicat în anul 1828, în limba germană, scrierea *Despre originea Slavorilor*, care s-a născut din dorința de a oferi cititorilor cercetările istorice ale savantului polonez Lorenz Suroviețki. Cartea lui Šafarik prezintă o creștomatie de neocolit a sute de texte și teze istoriografice, arheologice și lingvistice ale diferiților autori: Ruși, Nemți, Englezi, Armeni, Bizantini, Romani ș. a. care dovedesc documentat

existența a. Ch. a Slavonilor, Sârbilor, Venzilor, Sarmaților pe teritoriul Europei. Dincolo de criticile și condamnarea abordării național-romantice care e prezentă și la Șafarik, nu se poate ocoli un fapt: documentele, descoperirile arheologice, desenele, hărțile geografice dovedesc indubitabil existența elementelor de etnie slavă în ținuturile de la Vistula, Oder, Carpați, Sudul Italiei, Dunărea Panonică, până la spațiul actualei Germanii de Est, unde Sârbii de Lужица mai există iar orașul german Leipzig a purtat până acum trei sute de ani numele slavon de Liubița.

De ce este importantă pentru noi cunoașterea acestor lucruri astăzi, când asistăm la integrări europene și pacte de stabilitate a Europei de sud-est, respectiv a Balcanilor? Este importantă pentru că știm că popoarelor slave nu li s-a recunoscut nici odată – în știința europeană și mai ales în politici de stat – caracterul autohton și starea de civilizație. În știință s-a vorbit întotdeauna despre marea migrare a popoarelor ca despre năvălirile triburilor sălbatice din Asia pe teritoriile mănoase ale Europei germane. De fapt, după apariția acestor cărți, lucrurile stau totuși, în fond, altfel.

Faptul că a fi belicos nu reprezintă caracteristica etnică slovenă, în sensul spiritului german cuceritor, aceasta caracteristică a slavilor fiind blândețea agricultorului și, cum știm, istoria o scriu numai cuceritorii, nici nu e de mirare că se trece sub tăcere însemnătatea, influența, caracterul autohton și perenitatea Slovenilor în știința Europei apusene.

Vladimir Dvorniković, în cartea sa *Lupta de idei*, care a apărut în anii '30 ai secolului trecut, arată că, în Europa, Slovenii au fost recunoscuți numai ca individualități proeminente din diferite domenii, doar atunci când s-au apropiat de Europa după criteriile ei și, cu acest prilej, își expuneau ideile, firește, în limbile germană, engleză sau limbi romanice. Limba rusă, pe care o vorbesc peste o sută de milioane de oameni, nu fost nici odată egală în drepturi cu limbile de mai sus. Realizările culturale slovene: literatura rusă, cântecele epice sârbești, folclorul slav – au fost, pentru savanții europeni, numai atracții arhaice, care îi serveau savantului european doar ca note de subsol pentru ca textul lui să fie mai interesant și mai baroc.

Nici lui P.J. Safarik nu i s-a părut o eroare faptul că străslavonii posedau arta scrisului: „Este cu totul posibil ca Slovenii au adus scrierea din India, dar știința scrisului pe care, desigur, o posedau puțini, s-a pierdut, probabil datorită veșnicilor peregrinări ale atâtor seminții slave; nu se știe dacă din această scriere arhaică a trecut sau nu ceva în chirilică. Cântecele străvechi, care au fost, din fericire, descoperite doar recent la Cehi și la Ruși, în timp ce la Sârbi au fost adunate într-o colecție, arată originalitate și puritatea lor și indică o formare spirituală a popoarelor de departe mai timpurie decât se considera de obicei...” („Geschichte der Slawischen Sprache und Literatur”, 1833, p. 18, traducerea lui Aleksandar M. Petrović).

Despre originea arhaică a limbii și scrierii slovene vorbește și Lorenz Suroviețki: „Slovenii au numit scrierea *bukvița* sau *bogviedița*, fără îndoială pentru motivul că, prin intermediul ei au propovăduit legile și învățăturile divine cu prilejul

ceremoniilor solemne. Pentru faptul că și-au scris regulile de drept pe tăblițe din timpuri imemorabile avem mai multe dovezi de netăgăduit. În sagalele și tradițiile nordice, Vanii, ceea ce înseamnă Slovenii, sunt cunoscuți, aproape fără excepție, ca oameni culti.

Cum armele sunt mai tari decât cultura, e limpede că semințiile germano teutone vor scrie sau prezenta mărturii despre propria existență și vor ascunde existența altora pe care i-au subjugat sau asimilat.

Scriitori Sloveni și cronicile autohtone apar mult mai târziu, abia începând din secolul X e.n., încât Șafarik prezintă extrase din scrierile lui Nestor din Kiev (1056-1111), episcopul Katubek din Krakovia (1161-1223), Bogufal (1253), A. Kranț (1517), N. Marșalek, M. Kromer (1512-1589), abatele Mavro Orbin din lucrarea sa capitală *Regno de gli Slavi (regatul Slavilor)*, Pesaro 1601 și mulți alți autori până la contemporanii săi, Suroviețki și Dobrovski. Tezele fundamentale ale tuturor acestor autori, vorbesc și întăresc ideea protocronismului gintelor și popoarelor slave în Europa iar Șafarik mai adaugă, între altele și dovezi prin citarea lui Pliniu, Jordanes, și Claudiu Ptolemeu, pe ale căror hărți se văd toponime sârbești : Serbinum, Srbița, Sclavii etc.

Șafarik spune: „Cine nu va recunoaște în Sârbii din Sarmația pe Sloveni. Pliniu îi numește aici: „A Cimmerico accolunt Maeotici, Vali, Serbii, Arrechi, Zingi, Psesii”. De asemenea Ptolemeu: „Inter Ceraunios monte set Rha fluvium Orinaei et Vasli et Serbi”. Acești sârbi au poposit între munții Kerauni, ramificațiile extrem nordice ale munților Caucaz, azi munții Irghenici și Volga, pe râul actual Serbii, Sarpii în pronunția tătară, care izvorăște nu de parte de lacul Bielo (în limba tătară Țangan)..”

Toți acești cronicari sunt de acord cu faptul că Slovenii trăiesc în ținuturile Europei de nord, de răsărit și de sud, de la Marea Nordului până la Marea Neagră și Adriatică, pe Dunăre, Oder, Vistula, Maina, Elba, Carpați... Slovenii sunt urmașii Ilirilor, Sarmaților, Venzilor etc.

Cum civilizația helenistico-romană este rădăcina celei europene și cum istoricii, filozofii și savanții lor nu vorbeau limbi străine în afara de a lor limbă greacă și latină, exprimându-și disprețul față de „barbari”, e logic să se presupună că nu au consemnat date și întâmplări despre popoarele nordice și cele Slovene și acest obicei și atitudine s-a transmis și urmașilor lor europeni.

După Suroviețki „din vremuri imemorabile Europa e populată de cinci popoare principale – Tracii, Celții sau Galii, Germanii, Sciții și Venedii”. Venedii sau Vendii au populat ținuturile dela Vistula până la izvoarele Volgăi și în sprijinul acestei afirmații aduce citate din Pliniu, Tacit și Ptolemeu. „Cu toate că scriitorii greci au scris, după cum le era obiceiul, numele Slavilor în mod diferit și deformat, totuși e sigur faptul că „Slavii” și „Vendii” au fost denumirile generale ale totalității popoarelor slave, ca și astăzi, în toate ținuturile” spune Suroviețki.

Existența precreștină

De problema originii și a ființării autohtone a Slavilor, apoi de identificarea lor cu numele popoarelor antice: Sporii, Venzii, Sarmatii... s-a ocupat, un timp îndelungat, istoricul dr. Jovan I. Deretić care a trăit și scris vre-o treizeci de ani în Franța și America. Principala lui operă poartă titlul : „Sârbii: popor și rasa: noua populație”, în care, pe întinderea a peste patru sute de pagini, sunt prelucrate documente și surse care vorbesc și mărturisesc despre existența precreștină a sârbilor.

Aserțiunea principală a lui Deretić este aceea că toți Slavii provin din numele sârbesc apoi că neamurile sârbești constituie populația arhaică a Europei. „Oricine aparține astăzi trunchiului slav al popoarelor el aparține, în primul rând rasei sârbe și poporului sârb.” – spune Deretić. După Deretić, despre numele sârbesc se poate vorbi în adâncă vechime, chiar până la șapte mii de ani, iar numele sârbesc se pomenește și în Mahabharata indiană, apoi în scrierile din Missir și din Orientul apropiat în secolele XV și XIV a.Ch. așa încât, după el, numele sârb e prezent în antichitate pretutindeni în întreaga Europa, Asia și Africa.

Denumirea de Slav a apărut foarte târziu, în secolul al VI-lea, în anul 552 ca unul din nume al poporului sârbesc iar până atunci au fost valabile diferite denumiri, cum arată Deretić: „Înainte de denumirea de sloven a existat o altă denumire, bazată tot pe limbă, căci Slovenii vine de la sloviti (a cuvânta, a vorbi) iar acestea sunt Jazighi, respectiv – jaziții (limbi). Această denumire a însemnat popoarele care au vorbit aceeași limbă exact așa cum numele de sloven însemnează poporul care cuvântă”. Maretić, Raciki, Șafarik, Dobrovschi, Weltmann și mulți alți savanți slavologi sunt de acord că denumirea de *Serb* e foarte veche și e înrădăcinată adânc la sloveni....

Autori, pe care îi folosește și Deretić, susțin că Bulgarii nu au o origine slavă ci asiatic-hună și că, prin creștinare, în contact cu Bizanțul, cu grecii și neamurile slavo – sârbești și-au format religia – ortodoxismul, apoi limba slavonă și scrierea chirilică. Ne sunt cunoscute din istorie exemple de trecere și asimilare a neamurilor și popoarelor prin credință în alte popoare – Hazarii în Evrei (prin Iudaism), Sârbii în Croați (prin catolicizare și limbă) etc. așa încât e limpede că orice cercetare necritică și analogii superficiale nu pot decât să dăuneze școlii autohtone.

Sârbii în Tracia și Macedonia

Se știe că scriitorii romani și eleni au numit diferite seminții slave mai puțin cu numele lor național (Neuroi, Bouδ-voi, Serbi) și mai mult cu nume pe care le au născocit singuri după locul de așezare (Quazi, Marcomani, Rugii, Briges, Bessi, Coralli etc) după port (Sarmatii, Scythae, etc) și după indeletniciri (Venetae, Getae, Dardani etc.). Căci la nici unul din scriitorii antici nu există denumiri ale popoarelor slave actuale, cu excepția numelui de *Srbi* la Ptolemeu și Pliniu. Istoria modernă a decis categoric : Aceștia nu au fost slavi.

Scriitorii cei mai vechi găsesc în peninsula balcanică pe Traci, pe care îi divid în două neamuri principale: Ilirii la apus și Tracii la răsărit. În afara de aceasta ei îi numesc Traci în mod special pe locuitorii dintre Balcani și marea Tracică (Egee), numărându-i aici și pe Macedoneni.

De care și ce fel de seminție au fost Tracii, nu ne spun scriitorii antici. Azi se consideră că au fost o seminție indoeuropeană separată. Dar însemnările despre ei, pe care le aduc scrierile vechilor istorici nu confirmă acest lucru ci, dimpotrivă, dovedesc că Tracii au fost Sloveni.

Astfel aflăm că obiceiurile și viața Tracilor antici au fost identice cu obiceiurile și viața Slovenilor. Ei au respectat zeul Sabadosa, Sabariosa (Dionyissos). Romanii traduc acest nume prin Liber (Slobodan), deci este de origine slavă. Au adorat și zeița Bendis, Vendis (Artemis) pe care o denumeau Kotys, Kolytto, fără îndoială Kote, Kotchitchka (Kocicika – pisica care a și reprezentat-o și care îi era jertfită).

Strabon spune că Tracii se tatuau iar acest lucru a fost obiceiul tuturor Slovenilor în timpurile străvechi și s-a păstrat, întrucâtva și până azi. Pe mâinile multor „pelerini” catolici se vede – scris cu praf de pușcă – numele lui Isus sau al Mariei iar în jurul lor inițialele pelerinului. Istoricul roman Livius afirmă că aveau Comitați și Soboare.

Nu sunt acestea, oare, obiceiuri și organizări care corespund obiceiurilor și organizărilor Slave? Iar când Teofilact, scriitor din secolul VII, Tete, numește unul din triburile Trace Sloveni (Getae, seu quod item est Sclavini), e la mîntea cocoșului că și Tracii au fost Sloveni. În această privință ne convinge în cea mai mare măsură topografia Traciei și Macedoniei antice și biografia lui Sf. Dimitrie.

Unul din neamurile Trace se numea Brigi, Bregi (Brighi, Breghi): a venit, se pare, din Frigia căci Strabon spune : *Phrygi et Briges iidem sunt*. Dacă sunt aceiași cu Brysae (Brezii) lui Pliniu, s-au așezat între Mesta și Marița iar după nume înseamnă un popor care locuiește în munți adică Brejani (Munteni n.t.).

Scriitorii clasici au notat multe denumiri topografice care, fără îndoială, au o rădăcină slavă, cum sunt numele neamurilor: Coralli (Horalii, Munteni), Dolonci (Văleni), Moriseni (Namorții, oamenii mării), Taulanti (oameni din vale); nume de munți: Borea, Bora, Ismarus, Sithon; nume de orașe: Agora, Astraeus (*Ostri*=ascuțit n.t.), Bilazora, Brygion, Kabyila, Deberus, Doliche, Gazorus, Horma, Meczyberna, Myeza, Perna, Sana, Savadia, Serdița etc.; nume de râuri: Agrianes, Leucos, Nessus, Oanissa, Sagaris, Strymon, Tzurulus etc.

Șafarik a descoperit că și următoarele nume sunt de origine slavă în Tracia: Arzos, Rașka, Bennica, tinutul Banjsko, Debre, Debra, Dolonici/ae/, Doljani, German, Črmen, Samaika, Samokov, Travus, Treva, Zdebrin, Zernae, Zirinae, Zirnia, Țrneț. În Macedonia: Caveța, Kavița, afluent al Bregalniței; Melichiza, Maleșevo; Nestus, Mesta.

În viața Sf. Dimitrie (+529) popoarele autohtone ale Macedoniei sunt numite: Dragovitae, Sgodati, Belegezeti, Beaniti, Berziti cu numele deja obișnuit de Sloveni,

cei care au fost primii făuritori de bărci dintr-un trunchi de copac. Căci astfel de bărci sunt caracteristice Slovenilor care le-au făcut din cele mai vechi timpuri; de aici reiese că slovenii traci și macedoneni sunt urmașii protolocuitoarelor Traci. Și oriunde istoria dă de Sloveni pretutindeni se află și astfel de bărci, ba mai mult, azi se dezgroapă astfel de bărci și acolo de unde Slovenii au dispărut de mult (în Elveția). Elini le-au numit prin cuvântul slav *καραβοϋ, καραβία, korab, korabek, korablița*. Dacă Drogobeții, Sagodații, Belegezeții, Beniții și Berziții nu ar fi fost numiți Sloveni în viața Sf. Dimitrie, astăzi nu s-ar fi putut spune că au fost Sloveni ci că au fost popoare neslovene care au dispărut pur și simplu. Viața Sf. Dimitrie nu-i prezintă ca pe niște venetici ci ca popoare băștinașe care au avut cneazuri supuși împăratului bizantin și administrația națională proprie care le-a fost lăsată încă de când i-au supus Romanii.

Istoria modernă se află desigur pe un drum greșit când afirmă că Illo-Tracii primordialii au fost romanizați în grup. Romanii au dus războaie crunte până și-au supus întreaga peninsulă Balcanică. Chiar și atunci autoritatea romană a avut treburi sângeroase cu popoarele balcanice tocmai fiindcă popoarele balcanice nu au fost dispuse să suporte stăpânirea grea străină. Dacă unii indivizi și chiar zone întregi au acceptat limba latină și obiceiurile și poruncile latine, se poate oare afirma că în aceste condiții întregul popor s-a romanizat? Influența romană a fost cea mai puternică în partea de nord a Mării albastre, pe care romanii au supus-o întâi (an 167) și chiar aici am avut de a face cu lupta cea mai înverșunată între latinitatea străină și conștiința națională.

Mai târziu, când, pasămite, Slovenii ar fi venit în peninsula Balcanică, ar fi început slavonizarea tracilor romanizați. Acesta este de asemenea un paradox căci e cunoscut faptul că Slovenii au o putere de asimilare foarte slabă și din acest motiv nici nu au putut și nu pot să transforme în Sloveni pe vecinii lor.

Realitatea europeană ce ni se oferă nu este deloc obiectivistă (încât e greu de crezut că aprecierea rolului nostru în istoria Europei poate fi nepărtinitoare), fiindcă mecanismele sale sunt globalismul, universalismul, egalitatea abstractă – „basmul cu drepturile omului”, domnia noului și a progresului – care duce la moartea artei în forma ei extremă exhibiționistă, apoi funcționalismul care subordonează părțile întregului. Toate aceste mecanisme provin din ideea de bază care fost patentată și aplicată consecvent de către Europa evreo-romano-germană pornind de la ideea expansiunii teritoriale și spirituale.

Au fost folosite texte din lucrările:

- Milan A. Jovanović – „Protopatria Sărbilor”
- Nebojša Kuzmanović – „Sârbii, Slovenii și Europa”
- Jovan I. Deretić – „Serbi, poporul și rasa – nova vulgata”
- Pavel Josef Šafarik – „Despre originea Slovenilor”

Realizator: Goran Mrakić